

ת"פ 59467/06/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד פבריס ביטון, הנאשמים

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 59467-06-17 מדינת ישראל נ' ביטון
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

פבריס ביטון - הנאשמים

הכרעת דין

כמצוות המחוקק ובהתאם להוראות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ו 1982, הריני להודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מן העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשם למיוחס לו:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"/"החוק"), עבירה של ניסיון תקיפת סתם, לפי סעיף 379 ו-25 לחוק ועבירה של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק.
2. עפ"י עובדות כתב האישום, ביום 21.4.16 בשעה 21:40 או בסמוך לכך, לאחר שהנאשם חש ברע והגיע למקום אמבולנס, פנה עידו צח, הפרמדיק, (להלן: "המתלונן") לנאשם בניסיון לשאול לשמו ואז צעק הנאשם "תיקחו מפה את הבן זונה" ומיד לאחר מכן תקף הנאשם את המתלונן באמצעות מכת אגרוף לצדו הימני של פניו.
3. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלונן חבלות בצד ימין של פניו בדמות נפיחות ואודם מעל גבה ימין, שריטה שטחית בלחי ימין וכן נפלו משקפיו של המתלונן על הרצפה ונשברו.
4. מיד ובסמוך לכך, ניסה הנאשם לתקוף את המתלונן בשנית, אך הוא מעד ונפל על הרצפה.

עמוד 1

תשובת הנאשם לכתב האישום:

5. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום, והוסיף כי מאחר ולא חש בטוב הזמין אמבולנס וכי היה זה המתלונן, אשר התנהג אליו באופן גס ובאגרסיביות, תפס את רגלו וניסה להכניסו בכוח לאמבולנס, ולכן שלח הנאשם ידו לכיוון המתלונן במטרה לצאת מהאמבולנס והדבר גרם לנפילת משקפיו של המתלונן. בתגובה לכך נתן המתלונן לנאשם אגרוף לפניו וכתוצאה מכך הוא נפל ארצה.

המסגרת הדיונית:

6. בהמשך לכפירתו של הנאשם נשמעו הראיות בתיק.

7. במסגרת פרשת התביעה נשמעו עדויותיהם של המתלונן, של מאהר נהג האמבולנס ועדותה של מאי מתנדבת במד"א. במקביל, הוגשו מסמכי תיק החקירה ובהם הודעות החשוד, מזכר מתיק החקירה, תעודה רפואית של המתלונן ותעודה רפואית של הנאשם וקבלה על רכישת משקפיים.

8. במסגרת פרשת ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם.

דין והכרעה:

9. כפי שעולה מחומר הראיות באופן שאינו שנוי במחלוקת, ביום 21.4.16, הזעיקה אשתו של הנאשם אמבולנס של מד"א, בעקבות כך שהנאשם חש ברע. מיד ובסמוך לכך, הגיע למקום אמבולנס בו היה המתלונן עידו צח (להלן: "**הפרמדיק/המתלונן**") , הנהג מאהר אל שמאלי (להלן: "**מאהר /הנהג**") ומתנדבת מד"א - מאי זיידמן (להלן: "**מאי/המתנדבת**").

עדות המתלונן, ע.ת.2, מר עידו צח:

10. המתלונן, מסר בעדותו כי הוא עובד כפרמדיק של מד"א למשך 10 שנים לערך ושימש בתפקיד זה גם במועד הרלוונטי לכתב האישום.

11. בעדותו הראשית, סיפר המתלונן בעדות חופשית את גרסתו ביחס לאירוע נשוא כתב האישום, כהאי לישנא:

"ביום הארוע היינו במשמרת, יצאנו לכתובת ביבנה, הגענו לכתובת לחניה, היו הרבה אנשים, שאלנו מי לא מרגיש טוב, ואנשים הצביעו על הנאשם, שהלך ואז אמרתי לו בבקשה תעלה לניידת נבדוק אותך באוטו, אני עידו ממד"א ואיך קוראים לך הוא ענה ולא שמעתי אז אמרתי לו סליחה לא שמעתי מה אמרת אז אמר לזה שהיה איתו תקח ממני את הבן זונה הזה מה הוא רוצה ממני מה הוא שואל איך קוראים לי. אחרי זה הרגשתי אגרוף לתוך הפנים ונשברו לי

עמוד 2

המשקפיים, הייתי המום לא ציפיתי לזה. הוא ניסה לתת לי עוד אגרוף אך מעד ממדרגת האמבולנס. אמרתי לצוות שלי שאיתי תיכנסו לאמבולנס תוך כדי שחיפשתי את המשקפיים ואמרתי להם תסגרו דלתות תזמינו משטרה, מצאתי חלק של המשקפיים, נכנסנו לאמבולנס נעלנו דלתות והתחלנו לנסוע משם תוך כדי שמאהר הנהג הזמין משטרה בקשר. המשפחה שלו דפקה לנו על החלון רצו להביא את העדשה החסרה. הייתי מסוחרר והמום. רצו שנטפל בו ואמרתי מי שתוקף אותנו אנחנו לא נטפל והתחלנו להתרחק. ואז כל האנשים נסעו משם. הספקנו לרשום את מס' הרכב. הגיעה משטרה אחרי כמה דקות ולקחו עדויות. משם נסעתי לבי"ח ומשם נסענו לתחנת משטרה להגיש תלונה.

הייתי ממש המום מכל הסיפור כי באנו לעזור לאנשים ואני תמיד נותן את היחס הכי טוב שאני יכול הרבה מאוד שנים." (עמ' 8, ש' 14 - 27).

12. העד סיפר כי לאחר האירוע פנה לקבל טיפול רפואי והציג תעודה רפואית (ת/5), עפ"י עדותו נגרמו לו סחרחורות, חבל באזור העין, שריטה בלחי, כאבים וקצת טשטוש ראייה. כן, סיפר כי משקפיו נשברו. לעניין זה הוגשה חשבונית רכישת משקפיים (ת/6).

13. המתלונן הכחיש, כי תקף באופן כלשהו את הנאשם, ואמר "אני לא נגעתי בו בכלל. הדבר היחיד, שתמכתי בו שעלה על המדרגה של האמבולנס. הוא לא היה על המיטה. עלה על מדרגה אחת בא לעלות על המדרגה השניה ואז הביא לי אגרוף." (עמ' 9, ש' 16 - 17).

14. בחקירתו הנגדית, עמד המתלונן על כך שהוא היה הגורם הראשון שניגש אל הנאשם, מאחר ושימש כראש צוות ועל כך שהאירוע התרחש באופן שבו "שאלתי איך קוראים לו, ענה משהו לא שמעתי וחזרתי על השאלה ואז אמר למישהו שלידו תעיף את הבן זונה הזה ממני ונתן אגרוף" (עמ' 11, ש' 22 - 23).

15. המתלונן הכחיש, כי הרים קול על הנאשם או דיבר אליו בתקיפות.

16. כאשר נשאל איפה היה הנאשם כאשר הכה אותו באגרוף, השיב "אני עמדתי מתחתיו. אני עמדתי על הרצפה והוא עמד על מדרגת הניידת" (שם, ש' 30).

17. המתלונן לא ידע לספר איפה היו מאהר הנהג ומאי המתנדבת באותה העת (עמ' 12).

18. לדברי המתלונן, בהמשך "זזתי אחורה ואז ראיתי עוד אגרוף והצלחתי לזוז", ואז לדבריו נפל הנאשם מהמדרגה אל הקרקע (שם, ש' 20 - 26). בשלב זה, הורה לצוות האמבולנס לסגור דלתות ולנסוע מהמקום.

19. לטענת המתלונן, השריטות שנגרמו לו בפניו, הן תוצאה של השבר במשקפיים. עוד לדבריו, מאהר צילם אותו והעביר את כל התמונות לחוקר המשטרה. לדבריו גם מנהל המרחב, אדם בשם אפי, צילם אותו ואמר שיעביר את

התמונות למשטרה, אך אינו יודע לומר אם כך אכן נעשה.

20. המתלונן עומת עם גרסת המתלונן ונחקרים אחרים במשטרה, לפיה הוא התנהל באגרסיביות כלפי הנאשם ותקף אותו, אך הכחיש זאת בתוקף באומרו "אני קיבלתי את האגרוף. אני ממש לא תקפתי אותו. לא הייתי עצבני ולא היו שום דחיפות ושוב עניינים, הייתי מאוד רגוע ובאמת שלא הבנתי מאיפה האגרוף הזה הגיע אלי" (עמ' 14, ש' 27 - 28).

21. **לסיכום עדותו של המתלונן:** עפ"י גרסתו, הוא זה אשר ניגש אל הנאשם בעת שהגיע האמבולנס אל השטח וליווה אותו אל האמבולנס. עוד בטרם נכנס הנאשם אל האמבולנס, בשעה שהמתלונן עומד מחוצה לו והנאשם עומד אל מדרגת האמבולנס, וכאשר שאל בשנית לשמו של הנאשם, גידף אותו הנאשם והכה בו באגרופו, מה שגרם למשקפיו ליפול ולהישבר. מיד לאחר מכן, ניסה הנאשם להכותו בשנית, אך מעד ונפל מהמדרגה אל הקרקע. אז, פנה המתלונן אל צוות האמבולנס והורה להם לסגור את דלתות האמבולנס, בשעה שהוא עצמו מחפש את משקפיו מחוץ לאמבולנס על הרצפה. לכשמצא את משקפיו, עלה אל האמבולנס כשהוא מותיר את הנאשם על הקרקע. המתלונן הכחיש תוקפנות כלשהי מצידו כלפי הנאשם, בין מילולית ובין פיזית.

עדותו של נהג האמבולנס:

22. מהאר אל שמאלי, נהג האמבולנס, סיפר בעדותו הראשית, כהאי לישנא:

"אני זוכר שקיבלנו קריאה על קוצר נשימה, כשהגענו למקום האדון ישב, היה רכב ג'יפ שחור, ג'יפון קטן, שהבגאז' שלו פתוח, האדון ישב מאחורה הוא נראה היה עם קוצר נשימה, אני ניגשתי אליו ראשון אמרתי בוא נעזור לך כנס לאמבולנס, הוא בא איתי עצמאית לאמבולנס, נכנס וישב בספסל בכניסה לאמבולנס, הפרמדיק אמר לו שכב במיטה נתחיל לטפל בך והוא התחיל לדבר לא יפה, אמר לחברים שלו שהבן זונה הזה יעזוב אותי ויעוף לי מהעיניים, ניגשתי אליו אני אישית מצד שני, נכנסתי, ואמרתי לו בוא מטפלים בך, והוא הביא אגרוף בזמן הזה לפרמדיק, נפל לו המשקפיים ואז הם יצאו שניהם מהאמבולנס, והתחיל בלגאן שם, ראיתי שהחברים שלו התחילו להפריד להזיז אותו, יצאתי החוצה, ראיתי את הבחור ששכב על הרצפה וחברים שלו מחזיקים אותו, הנאשם עוד פעם קם וניסה לתקוף עוד פעם, אז הפרמדיק ביקש ממני להיכנס לאמבולנס, החברים שלו תפסו אותו, הפרמדיק ביקש ממני להיכנס ולעזוב את המקום, זה נוהל של מד"א, במקום שיש בלגאן לא להיות, עצרנו בצד והזמנו משטרה."

(עמ' 18, ש' 8 - 19).

23. בהמשך, שב והבהיר שהוא ניגש אל הנאשם ראשון וליווה אותו אל האמבולנס, בעוד הפרמדיק הכין ציוד (עמ' 19, ש' 1, ש' 4).

24. העד חזר גם על כך, שהנאשם נכנס אל תוך האמבולנס והתיישב על הספסל, ודיבר לא יפה אל הפרמדיק, ואמר "עידו רצה לעזור לו בכל אופן, אמר לו בוא, שכב, עזב את זה, בזמן הזה הנאשם פגע בו עם אגרופו בתוך האמבולנס" (עמ' 19, ש' 4 - 5, 16 - 17). לשאלת בית המשפט, הבהיר מאהר "הנאשם היה בתוך האמבולנס והפרמדיק לידו בתוך האמבולנס כדי לטפל בו".

25. עוד ציין, כי לאחר האגרופ "שניהם יצאו החוצה. אחרי האגרופ המשקפיים של הפרמדיק עפו מחוץ לאמבולנס, הרצפה, בדיוק בזמן הזה הלכתי מסביב לעזור לפרמדיק, אז לא ראיתי בדיוק מה קורה" (שם, ש' 29 - 30).

26. לאחר ריענון זכרונו, הוסיף שהנאשם היה על הרצפה, אך לא ראה כיצד הגיע לשם, וכי ניסה לקום ולתקוף פעם נוספת את הפרמדיק, אך חבריו מנעו זאת ממנו.

27. בחקירתו הנגדית, כאשר עומת מאהר עם גרסת המתלונן, לפיה היה מחוץ לאמבולנס, כאשר תקף אותו הנאשם, השיב העד באופן נחרץ "לא, הנאשם ישב בספסל, אני עזרתי לו להיכנס לאמבולנס, הוא ישב בספסל וכל העימות היה בתוך האמבולנס...הנאשם בפינה של האמבולנס ישב, והפרמדיק ישב בתוך האמבולנס יותר פנימה" (עמ' 21, ש' 20 - 21, ש' 29).

28. מאהר גם ציין, כי המתלונן סיפר לו, בדרך לבית החולים, שקיבל מהנאשם שני אגרופים.

29. בהמשך חקירתו הנגדית, שב וסיפר כי לאחר שהקיף את האמבולנס ראה את הנאשם שכוב על הרצפה כשאנשים מחזיקים אותו, אך הפרמדיק לא היה שכוב על הרצפה אלא חיפש את המשקפיים שלו. לדבריו אינו יודע מה קרה בפרק הזמן שהקיף את האמבולנס, הואיל ולא יכול היה לראות.

30. בהמשך חקירתו הנגדית, שב מאהר על כך שהפרמדיק ישב על הספסל בתוך האמבולנס, בחלקו הפנימי, בעוד שהנאשם ישב בקצה האמבולנס, קרוב לדלת. לכן, לפי העדות, הנאשם נפל החוצה בעקבות העימות שהתרחש בתוך האמבולנס. העד לא ידע להסביר, כיצד בנסיבות שכאלה הגיעו המשקפיים של המתלונן, אל הקרקע מחוץ לאמבולנס (עמ' 22), אך סיפר כי סייע לפרמדיק לחפש את המשקפיים וכשנמצאו הם היו שבורים. העד לא זכר האם צילם את המתלונן והאם נמסרו על ידו צילומים למשטרה.

31. עוד סיפר, כי לאחר שאותרו המשקפיים, שב וניסה הנאשם לתקוף את המתלונן, ובשלב זה המתלונן הגן על עצמו בכך שהדף ודחף את הנאשם ממנו וכדי למנוע התפתחות של קטטה האיץ בו מאהר להיכנס אל תוך האמבולנס (עמ' 23 - 24).

32. כאשר נשאל, האם בתחילת האירוע, הפרמדיק דיבר אל הנאשם באופן גס ובוטה, השיב "לא, לא יכול להיות, כי אני הייתי עם המטופל...אני הייתי הראשון אליו" (עמ' 24, ש' 29 - 30).

33. **לסיכום עדותו של מאהר:** עפ"י גרסתו, היה זה הוא אשר ניגש אל הנאשם בראשית האירוע וליווה אותו אל האמבולנס, בעוד שהמתלונן נמצא בתוך האמבולנס בחלקו הפנימי, מכין את הציוד הרפואי לצורך הטיפול בנאשם. האירוע התרחש, כאשר המתלונן יושב על הספסל בתוך האמבולנס, בעוד שהנאשם יושב על הספסל בחלקו הקרוב יותר לדלת. בשלב הזה אמר לו הפרמדיק, שישכב על המיטה כדי שניתן יהיה לטפל בו, אך הנאשם החל דבר לא יפה אל הפרמדיק ונתן לו אגרוף. לפי התיאור של מאהר, הרי שהאגרוף נשלח מכיוונו של הנאשם (היינו, קצה הספסל הקרוב לדלת), פנימה אל תוך האמבולנס, היכן שישב המתלונן באותה העת. מאהר סיפר שבעקבות העימות, נפלו משקפיו של המתלונן אל מחוץ לאמבולנס, אך לא ידע להסביר כיצד זה קרה, ועוד כי הנאשם נפל אל מחוץ לאמבולנס, אך אינו יודע מה התרחש בדיוק באותן שניות שבהן הקיף את האמבולנס כדי להגיע לחלקו האחורי. עפ"י עדותו של מאהר, הנאשם ניסה לקום ולתקוף בשנית את המתלונן, אך הדבר נמנע ממנו ע"י מכריו שהחזיקו אותו, וכן מסר כי הוא עצמו הרחיק את המתלונן לכיוון האמבולנס, על מנת שהעימות לא יתפתח.

עדותה של ע.ת.3 גב' מאי זיידמן (להלן: "מאי/המתנדבת"):

34. מאי סיפרה כי היא משמשת כמתנדבת במד"א עד היום, וכי גם במועד האירוע, עת הייתה בת 15.5 בלבד, שמשה כמתנדבת נוער. כך תיארה מאי את האירוע נשוא כתב האישום:

"קיבלנו קריאה ליבנה. כשהגענו, המשפחה חיכתה לנו בחוץ יחד עם המטופל. עצרנו בחניה.

באמבולנס היינו אני, עידו ומאהר. ... ברגע שהגענו, עידו יצא, הוא ישב מקדימה, הוא יצא אחורה של האמבולנס, פתח את הדלתות, אני ומאהר ישבנו בפנים על הספסל, אני בחלק הפנימי ומאהר בחלק החיצוני של הספסל. המטופל התיישב בחלק הכי חיצוני של הספסל, עם הפנים והגוף מסובב כלפי חוץ.

ש. איך הוא הגיע לשם, לישיבה הזאת על הספסל?

ת. עידו לדעתי, הושיב אותו שם, או הראה לו איפה לשבת. היתה לו אינטראקציה מול עידו.

כשהמטופל היה בפנים, עידו עמד מולו בחוץ.

הוא עמד מחוץ לאמבולנס, מול המטופל, אך לא בתוך האמבולנס.

הוא התחיל לתשאל אותו מה קרה, כרגיל, כדי להבין את הסיטואציה. המטופל, לפי מה שאני זוכרת, היה קצת נסער, ביקש כמה דקות שקט, כדי שיניחו לו. בכל זאת, עידו ניסה לתשאל אותו, ושייכנס לבפנים. ביקש שנעשה לו מספר בדיקות. המטופל התעקש שיהיה לו שקט. הוא היה קצת עצבני. עידו שוב, ביקש שייכנס ונעשה לו בדיקות. פשוט, ברגע אחד, ראיתי שהמטופל הביא בוקס לעידו בעין. עידו נפל. המשקפיים שלו עפו ונשברו. בעצם כשעידו התרומם, המטופל יצא לגמרי מהאמבולנס ותכנן להביא לו עוד בוקס. מה שאני זוכרת, המטופל נפל על הרצפה, עידו עזב את המקום. נכנס מקדימה למקום שלו, אני נשארתי לשבת מאחור, מאהר סגר את הדלתות, הלך למקומו, למושב הנהג. נעל את האמבולנס, ונסענו

מספר מטרים קדימה. " (עמ' 29, ש' 5 - 29).

35. בהמשך הסבירה מאי שהמרחק בינה לבין הנאשם היה כחצי מטר, אולי קצת יותר, וכי מאהר ישב בינה לבין הנאשם, כן ציינה שיכולה הייתה לראות את פרופיל ימין של הנאשם אשר ישב על הספסל בתוך האמבולנס, בעוד שעידו עמד על המדרגה מחוץ לאמבולנס, מול הנאשם. עוד סיפרה, כי הנאשם נתן למתלונן אגרוף, אך אינה זוכרת עם איזו יד "זה היה מאוד מהיר, לא הספקתי לקלוט" (עמ' 30, ש' 18 - 19). כן, ציינה שראתה את המשקפיים השבורים, אך לא ראתה את החבלות בפניו של עידו הואיל והיה חשוך, אלא שמעה אותו אומר שכואב לו ושיש לו שריטה, בלבד. בסוף עדותה הראשית עומתה מאי עם גרסת הנאשם, לפיה היה זה המתלונן אשר תקף אותו באגרוף, ואמרה "הייתי עדה לכל הסיטואציה, ראיתי את זה, לא ראיתי שעידו הרים עליו יד ונתן לו בוקס, ראיתי שהמטופל נתן בוקס לעידו" (עמ' 31, ש' 6 - 7).

36. בחקירתה הנגדית, הסבירה מאי שהספסל באמבולנס נמצא בצד ימין שלו, כשפותחים את הדלתות האחוריות והוא מיועד לצוות המטפל. הנאשם התיישב על הספסל, בחלקו הקרוב ביותר לדלת עם פניו כלפי חוץ, בעוד שהיא הייתה ישובה אחריו לכיוון פנים האמבולנס ומאהר בחלקו הפנימי ביותר של הספסל. עוד סיפרה, כי עידו עמד באותה העת מחוץ לאמבולנס, מול המטופל, אחרי המדרגה.

37. מאי אמנם שבה על עדותה כי "היה אגרוף, ראיתי את זה בוודאות" (עמ' 32, ש' 17), אך במהלך חקירתה הנגדית התברר כי פרטים רבים מן האירוע, לפני האגרוף ולאחריו היא אינה זוכרת.

38. כך, כאשר נשאלה איפה היה המטופל בזמן מתן האגרוף, השיבה "אני מניחה שתוך כדי קימה, לא זוכרת בדיוק" (שם, ש' 5 - 6), כשנשאלה האם האגרוף היה מחוץ לאמבולנס, השיבה כי אינה זוכרת (שם, ש' 29 - 30), העדה לא זכרה אם המתלונן דחף את הנאשם, בהמשך אמרה "בפעם השניה, שהוא בא לתת לו אגרוף, אני זוכרת שהמטופל נפל על הרצפה, איך הוא נפל, לא זוכרת, הייתי בפנים. לא ראיתי כל כך" (עמ' 33, ש' 8 - 9), לשאלה בדבר המרחק מהאמבולנס למטופל כשהיה על הרצפה השיבה מאי "לא זוכרת", ביחס לשאלה האם ראתה את הנאשם עומד על המדרגה של האמבולנס, השיבה "לא זוכרת. לא זוכרת את הסיטואציה של מה שקרה" (שם, ש' 15), ביחס לשאלה אם ראתה את הנפילה של הנאשם לרצפה, השיבה "ראיתי אותו רק על הרצפה" (שם, ש' 17 - 18), לגבי ניסיון התקיפה אמרה "רק ראיתי יד. באותו רגע נכנסתי לבפנים. לא רציתי להיות כנראה בסיטואציה".

לבסוף נשאלה:

"ש. לסיכום, ישנם חלקים שלא ראית. את השניות לפני האגרוף הראשון ולפני נפילת המטופל?

ת. ראיתי את השניות שלפני האגרוף אך אני לא זוכרת אחרי 3 שנים.

ש. ואת גם לא זוכרת מה קרה שניות לפני הנפילה של המטופל?

ת. לא ראיתי.

ש. אני מסתכל בהודעה שלך בשורה 16 ששם כתבת שישבת על הספסל וראית הכל?

ת. התכוונתי לאגרוף של המטופל. אז לא ראיתי את המשך." (עמ' 34, ש' 8 - 13)

39. **לסיכום עדותה של מאי:עפ"י** גרסתה, האירוע התרחש בעוד הנאשם ישוב על ספסל האמבולנס, כשפניו כלפי חוץ בעוד שהמתלונן עמד על המדרגה. לפי דבריה, היה זה המתלונן שניגש אל מחוץ לאמבולנס לטפל בנאשם, בעוד שמאהר ישב לצידה על הספסל. עוד עפ"י תיאורה של מאי, היא ישבה בחלק הפנימי ביותר של האמבולנס, בעוד מאהר ישב קרוב יותר לנאשם. מן העדות עולה, כי הפרט העיקרי שמאי זוכרת מן האירוע הוא שהנאשם הכה באגרופו במתלונן. מעבר לכך, כמעט לא ידעה מאי למסור כל פרט נוסף אודות נסיבות האירוע.

לסיכום העדויות מטעם המאשימה:

40. במסגרת פרשת התביעה נשמעו שלושה עדים (המתלונן ושני עדים נוספים שנכחו באירוע) והוצגו שלוש גרסאות אודות האופן בו התרחש.
41. אכן, אין להתעלם מן העובדה שכל עדי המאשימה סיפרו לבית המשפט כי הנאשם הכה באגרופו במתלונן. אולם, נראה היה כי כל אחד מהם מתאר אירוע שונה לבית המשפט.
42. ב"כ המאשימה טענה, כי הסתירות בין העדויות הן שוליות ולכן לא משפיעות על המשקל הכולל של העדויות, אך אין באפשרותי להסכים עם אמירה זו. הסתירות הן מהותיות, ברורות וגלויות ומתעוררות כמעט ביחס לכל פרט באירוע. שהרי, מעדויות המתלונן ומאי עולה כי המתלונן הוא זה אשר יצא לטפל בנאשם בעוד שמאהר - בעדותו - עמד באופן עיקש על כך שהיה זה הוא אשר יצא מן האמבולנס וניגש ראשון אל הנאשם. כמו כן, ישנן סתירות באשר למיקום כל אחד מהמעורבים באירוע ולמעשיו ברגע שבו הוכה כנטען המתלונן באגרופ - כך המתלונן טען כי היה זה בעת שליווה את הנאשם אל האמבולנס בעוד שהוא עצמו עומד מחוץ לאמבולנס והנאשם עומד על המדרגה ובטרם נכנס אל תוך האמבולנס, מנגד טען מאהר כי הנאשם התיישב על הספסל בעוד שהמתלונן היה בחלקו הפנימי של האמבולנס וכי העימות התרחש בתוך חלל האמבולנס, ואילו לטענת מאי הנאשם ישב על הספסל בעוד שהמתלונן עמד על מדרגת האמבולנס.
43. גם ההתרחשויות שלאחר אותו אגרוף אינן ברורות - לדברי המתלונן, כאשר ניסה הנאשם להכותו בשנית מעד מן המדרגה ונפל אפיים ארצה, מאהר סיפר כי אינו יודע להסביר איך הגיע הנאשם אל הרצפה אך כנראה היה זה כתוצאה מן העימות שהתרחש בתוך האמבולנס, וכי ניסיונו של הנאשם להכות את המתלונן פעם נוספת היה רק לאחר שהיה כבר בחוץ, על הקרקע ומרוסן ע"י בני משפחתו, ואילו מאי כלל לא ידעה להסביר הכיצד הגיע הנאשם אל הקרקע, וכן סיפרה כי כלל לא ראתה מה התרחש הואיל וחששה ונכנסה פנימה אל האמבולנס. ראוי לציין בהקשר זה, כי האירוע התרחש בעת שהייתה מאי מתנדבת נוער צעירה, בת 15.5 לערך אשר נקלעה לסיטואציה מלחיצה והיא עצמה מעידה שאת עיקר הפרטים מן האירוע כלל

אינה זוכרת ויתרה מכך, שבשלב מסוים ביקשה שלא לראות מה מתרחש.

44. ככלל, סתירות העולות מתוך דבריו של עד, אינן מאיינות, כשהן לעצמן, את דבריו, וגם אינן סיבה למנוע את בית-המשפט מקביעת עובדות שלגביהן חלו הסתירות; במיוחד כך, כשמדובר בסתירות בעניינים צדדיים ושוליים, ולא סתירות היורדות לשורש העניין [י' קדמי, **על הראיות, (הדין בראי הפסיקה)**, מהדורה משולבת ומעודכנת, הוצאת דיונון, תשס"ד-2003, חלק שלישי, עמ' 1599 ואילך, ובמיוחד בעמ' 1609; וכן: ע"פ 5612/92 **מדינת ישראל נ' בארי**, מח(1) 317]. בע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 930 קבע בית-המשפט:

"טיבו של המין האנושי שאין בן תמותה מכשיר דיוק אוטומטי . . . לא יפלא אפוא שסתירות ואי דיוקי לשון . . . לא רק בדברי עדים שונים . . . כי אם גם בדבריו של עד אחד . . . ואמנם ניסיון החיים מלמד שגם עדות שיש בה אי דיוקים וסתירות עשויה להיות עדות אמינה . . . במיוחד כך כאשר יש הסבר סביר לסתירות . . ."

45. ואולם, לטעמי במקרה דנן אין עסקינן בסתירות בעניינים שוליים, וכי שעה שנמסרו שלושה תיאורים של האירוע, השונים האחד מן האחר באופן מהותי, מפי שלושת עדי התביעה, הרי שיש בכך, למצער, בכדי לעורר ספק, אשר דינו שיזקף לטובת הנאשם.

גרסת הנאשם:

46. הנאשם מסר הודעתו במשטרה, ביום 22.03.17, כאשר נחקר תחת אזהרה אודות האירוע משוא כתב האישום (ת/3) וכך מסר:

"באותו היום הייתי בבית לא הרגשתי טוב, נעצרה לי הנשימה הייתה היסטריה בבית חשבתי שאני הולך למות...הזמינו לי אמבולנס, הרימו אותי, החובש תפס לי ביד ומשך אותי מהר, אמרתי לו אחי לאט בלי לחץ הוא לא היה רגוע ונראה שהיה עצבני, נכנסתי לאמבולנס, הושיבו אותי על המיטה הייתי בלחץ. אמרתי לחובש תן לי לצאת, הוא תפס אותי ברגל והכניס לי אותה בכח לאמבולנס...רציתי לצאת הוא התנגד לי שאני אצא, שלכתי [צ"ל - שלחתי - א.ה.ה] יד בכעס לכיוונו שישחרר אותי והוא קיבל מכה מניירת שהייתה לי ביד ועפו לו המשקפיים, והוא נתן לי בוס [צ"ל בוקס - א.ה.ה] לפני, כולם ראו את זה, אני נפלתי על הרצפה. אני מזמן אמבולנס ומקבל בוקס לפני. הוא לא היה נחמד העפתי לו את המשקפיים קיבלתי בוקס לפני. זה שלא הייתי בסדר זה נכון, אחר הכניסו אותו לאמבולנס לאחר שביקשתי סליחה...אני לא נתתי לו בוקס פשוט העפתי לו את המשקפיים..."

47. בעדותו הראשית בבית המשפט, סיפר הנאשם כי שנה ותשעה חודשים קודם למועד עדותו עבר תאונת דרכים קשה, אשר בעקבותיה נפגע קשה פיזית ונפשית ועל כן הוא מטופל באשפוז יום מזה תקופה ארוכה. בהמשך, מסר גרסתו באשר לאירוע המפורט בכתב האישום:

"מוצאי שבת, ...פתאום לא הרגשתי טוב, הלכתי לחדר של הילד בממ"ד, נשכבתי שם על המיטה והרגשתי שאין לי אוויר, עוצרת לי הנשמה, אשתי קלטה אותי ככה, לא רציתי שהילדים יראו אותי, אז ברחתי מהבית...אשתי הזמינה אמבולנס שהגיע די מהר...ממש נלחצתי, הייתי ממש חלש ואני זוכר שהזה שהתלונן עלי היה מאוד אגרסיבי, הרימו אותי והוא האיץ בי לכיוון האמבולנס, אמרתי לו שאני רוצה ללכת לבד. נלחצתי מהסיטואציה.

ש. מי הרים אותך?

ת. היו גיסי, חבר שלי, שכנים.

ש. והמתלונן איפה היה? גם הרים אותך?

ת. הם באו אלי. נראה לי זה הוא והבחור השני. אני זוכר ששניים לקחו אותי, אחד מהם דיבר אתי. היה מצב שהוא כזה מאיץ בי ללכת, ממש עצרתי ואמרתי לו תן לי לבד כי נלחצתי. כשהגענו לאמבולנס, הסתובבתי, ישבתי על הכיסא ואז הרגשתי כזה לחוץ. הוא תפס לי את הברך להרים לי אותה, לא תקף אותי, כדי לעזור לי להיכנס ואני פשוט נלחצתי...פשוט הושטתי את היד למשקוף לצאת, אני זוכר שעפו לו המשקפיים, אני זוכר שהוא נתן לי בוקס. זה שהוא קיבל מכה במשקפיים, נכון, אבל לא מאלימות או משהו, אני לא הרגשתי טוב. די הרגתם אותי. את רוצה להעניש אותי? בבקשה. מה יש לי אינטרס. הוא דפק לי בוקס פנים. אני לא יודע למה הוא התלונן. אני חושב שהוא חשב שאני אתלונן עליו. הייתי יכול גם לתבוע אותו, לזמבר אותו.

לשאלת בית המשפט, שלחתי את היד כדי לצאת, כנראה פגעתי בו ואני זוכר שעפו לו המשקפיים... הוא תקף אותי והוא נבהל (עמ' 35-36).

48. בהמשך הסביר עוד, כי:

"כשפותחים את הדלת של האמבולנס, יש מדרגה כזו, ספסל כתום והדלת נפתחת לצד ויש משקוף והוא עמד ממש מולי. אני ישבתי על הספסל עם הפנים כלפי הדלת והוא עמד ממש ממול הדלתות. רגל ימין שלי היתה כנראה על המדרגה, הוא תפס לי את הרגל והכניס לי אותה פנימה, אני רציתי לצאת וביקשתי ממנו, הוא לא נתן לי, הוא עצר אותי ואז באתי לקום, אני מרים את יד שמאל ומנסה לתפוס את המשקוף, המשקפיים לא נפלו מהפרצוף, נשבע לך, הם עמדו לו ככה, הוא דפק לי בוקס לפנים, נפלתי" (עמ' 36).

49. הנאשם טען, כי לא היה כועס, אלא לחוץ ואישר כי יתכן כינה את המתלונן "בן זונה".

50. בחקירתנו הנגדית סיפר הנאשם, כי האירוע החל עת שלא חש בטוב והתמוטט ואז הזמינו עבורו אמבולנס. לדבריו, כאשר הגיע האמבולנס, יצא אליו המתלונן, שכעס על כך ששלחו אותו לטפל בו, כך עפ"י שיחת טלפון ששמע הנאשם.

51. בהמשך, תיאר הנאשם שוב את האירוע, אך הפעם מתוך סערת רגשות גדולה:

"לא הבאתי לו אגרוף. אולי היתה עלי ניירת. אני הושטתי את היד ואני מדגים על הסנגור. שכבתי, אני זוכר שהוא הרים לי את הרגל, אני זוכר שהוא עשה לי ככה (מדגים כך יד על גבי החזה שלי) הוא עצר אותי, אני נלחצתי מזה שסגור לי, 10 דקות לפני זה לא יכולתי לנשום. אני באתי לצאת לתפוס את המשקוף, עפו לו המשקפיים (צועק). הוא היה יושב בבית סוהר. מה אתה שואל אותי בכלל. בא לי לתבוע אותו בכלל. כמה אני יכול לחזור על זה. כל אדם בר דעת רואים שהעדויות של הדרוזי הזה כולה לכיוון שלי. אני לא רוצה להעליב את בית המשפט. לא הרבצתי לו, הוא דפק לי בוקס. את רוצה להעניש אותי, תצאי הכי גדולה בעולם. קשה לי להיות פה. אתה רוצה להגיד שהרבצתי לו? תגיד. תרדו ממני בבקשה. אם מי אפשר לדבר? אני יודע שיש חומר שמזריקים חומר ויוצאת האמת. תיקחו אותי לשם. קשה לי נורא. בן אדם דופק לי בוקס, אתם מאשימים אותי? אני לא יכול להיות פה. זה קשה לי מדי. די. (בוכה). אתם נורא קשים. אני לא יכול אתכם. זה משפט בישראל? " (עמ' 39, ש' 19 - 28).

52. בשלב זה, עצר בית המשפט את הדיון, על מנת לאפשר לנאשם להירגע. כאשר שב מן ההפסקה, חזר הנאשם על טענתו, כי המתלונן נהג כלפיו באגרסיביות ולא נתן לו לצאת מהאמבולנס, ולכן נלחץ ושלח יד אל עבר משקוף האמבולנס, בשלב לה וללא כוונה פגעה ידו בטעות בפניו של הנאשם והמשקפיים "עפו". בהמשך תיקן הנאשם ואמר, כי המשקפיים לא נפלו אלא נתפסו לו על הפנים. הנאשם אישר כי מסר במשטרה שהוא מתנצל, אך עוד לדבריו מסר עשרות פעמים כי ניסה לתפוס במשקוף אך דבריו לא נרשמו.

53. הנאשם אישר, כי בהמשך כאשר קיבל טיפול רפואי, לא סיפר שהותקף ע"י המתלונן בפניו.

54. **לסיכום גרסת הנאשם** ובניגוד לטענות המאשימה, סברתי כי ככלל גרסתו נותרה עיקבית בעיקרה, בין מועד מסירת הודעתו במשטרה למסירת עדותו בבית המשפט. טענתו הינה, שהמתלונן התנהל באגרסיביות כלפיו והאיץ בו בחוסר סבלנות, עד כדי שביקש להכניסו פיסיית אל תוך האמבולנס. בשלב זה, לטענת הנאשם נלחץ ובניסיונו לצאת מן האמבולנס, פגעה ידו בפניו של המתלונן, מה שגרם למשקפיו ליפול. לטענת הנאשם, בשלב זה, הכה אותו המתלונן באגרוף בפניו. כעולה מגרסתו של הנאשם, גם התנהלותו שלו הייתה בעייתית, הוא מאשר שהיה נתון בסערת רגשות, שגידף את המתלונן, וכן כאמור שפגע בפניו של המתלונן מה שגרם למשקפיו ליפול. זאת ועוד, גרסתו של הנאשם אינה חפה מקשיים - הנאשם לא הלין בפני הצוות הרפואי שטיפל בו לבסוף על שספג מכת אגרוף, טענת הנאשם כי ביקש לאחוז במשקוף האמבולנס לא הזכרה בהודעתו במשטרה, הנאשם התנצל בהודעתו במשטרה על התנהלותו כלפי המתלונן וכמו כן טענת הנאשם כי הוכה ע"י המתלונן באגרוף אינה נתמכת בעדות כלשהי.

סיכום הראיות שהובאו לפני בית המשפט:

55. כפי שהובא לעיל, במסגרת פרשת התביעה הונחו לפני בית המשפט שלוש עדויות מטעם המאשימה, אשר נמצאו ביניהן סתירות מהותיות באשר לאופן התרחשות האירוע. אמנם, כל שלושת העדים סיפרו לבית המשפט כי הנאשם הכה באגרופו את המתלונן מה שגרם למשקפיו ליפול ולהישבר, אולם ישנו קושי ליתן את המשקל המלא לעדויות אלו, נוכח הפערים הרבים בין הגרסאות ותיאור האירוע באופן כה שונה ע"י כל אחד מהם.

56. במסגרת פרשת ההגנה, הנאשם לא הכחיש למעשה כי פגע עם ידו בפניו של המתלונן וכי בשל כך נפלולו למשקפיים, אך טען כי עשה זאת ללא כל כוונה לפגוע אלא מתוך נסיונותיו לצאת מן האמבולנס.

57. לפני בית המשפט הונחה גם תעודה רפואית של המתלונן (ת/5), ממנה עולה כי המתלונן נבדק מיד לאחר האירוע. בתעודה נכתב, כי נמצאו נפיחות ואודם קל מעל גבה ימנית, ללא רגישות עזה במישוש, לא פגיעה בארובת העין, ללא הימטומה, פתיחת פה תקינה, שריטה שטחית בלחי ימין. חבלות מסוג זה, יכולות להתיישב גם אם תיאורו של הנאשם את האירוע.

58. באשר לטענת המתלונן כי הנאשם ניסה לתקוף אותו בשנית, הרי שגם לעניין זה מתעורר ספק, שכן בעוד שלטענת המתלונן היה זאת כאשר המתלונן עמד על המדרגה וכתוצאה מכך מעד ונפל, הרי שמאי כלל לא ראתה זאת ולדברי מאהר ניסיון התקיפה התרחש בכלל בשלב שבו הנאשם נמצא מחוץ לאמבולנס, על הרצפה, כשהוא מוחזק ע"י בני משפחתו, ובשעה שהמתלונן הודף את הנאשם ממנו.

האם עלה בידי המאשימה להוכיח כי התקיימו יסודות העבירות המיוחסות לנאשם:

59. כאמור לעיל, סבורני, כי מעדויות המאשימה עולות סתירות, אשר יש בהן בכדי לעורר לכל הפחות ספק ביחס לאשמתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו.

60. באשר לעבירת תקיפה הגורמת חבלה, הרי שגם עפ"י גרסת הנאשם, פגע בפניו של המתלונן, אולם לטענתו, הדבר נעשה בשגגה מתוך המצוקה שחש, בתגובה לכך שהמתלונן האיץ בו להיכנס אל האמבולנס ומתוך ניסיונו לצאת ממנו, כאשר שלח ידו לאחוז במשקוף הרכב.

61. לאור העולה מן התעודה הרפואית של המתלונן, שנבדק מיד לאחר האירוע, ניתן לקבוע כי החבלות (נפיחות ושריטה) על פניו אכן נגרמו באירוע.

62. ומכאן, שלכאורה היסוד העובדתי של העבירה המיוחסת לנאשם, מתקיים.

63. ואולם, בנסיבות העניין ולאחר ניתוח העדויות, יש קושי לקבוע כי התגבשו יסודותיה של עבירת תקיפה הדורשת יסוד נפשי של מחשבה פלילית, כפי העבירה בה הואשם הנאשם.

64. יובהר, כי לא נתבקשתי ע"י המאשימה לבחון אם יש במעשי הנאשם שהוכחו כדי לגבש עבירה אחרת מעבירת התקיפה בה הוא הואשם בכתב האישום - כגון העבירה של חבלה ברשלנות לפי הוראות סעיף 341 לחוק העונשין - וזאת במסגרת סמכויות בית המשפט לפי הוראות סעיף 184 לחסד"פ. על רקע זה, ובהתחשב במכלול נסיבות העניין, איני מוצאת מקום לעשות שימוש בסמכויות אלה מיוזמתי.

65. מסקנתי זו יפה, מקל וחומר ביחס לעבירת היזק לרכוש במזיד, אשר דורשת הוכחת יסוד נפשי בהתאם להוראות סעיף 90א(1) לחוק העונשין. ולפיכך, אף שאין חולק כי הנאשם גרם לנפילתם של המשקפיים, ולאחר שהוכח באמצעות חשבונית (ת/6) ובאמצעות עדויות כי נגרם למשקפיו של המתלונן נזק באירוע, ישנו ספק באשר להתקיימותו של היסוד הנפשי.

66. באשר לעבירת ניסיון התקיפה, הרי שלאור מכלול העדויות כפי שפורטו לעיל, לאור הסתירות בין עדויות המאשימה וגרסתו של הנאשם, אני קובעת כי נמצא ספק באשר לקיומו של היסוד העובדתי של העבירה.

סוף דבר:

67. לאורם של כלל הנימוקים המפורטים לעיל, החלטתי כאמור לזכות את הנאשם מחמת הספק, מן העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוז מרכז-לוד בתוך 45 ימים

ניתנה היום, כ"ד תשרי תש"פ, 23 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים